

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: D. L., nar. X, státní příslušnost X, t.č. X, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, odbor cizinecké policie, Křižíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2014 č.j. KRPA-157915-15/ČJ-2014-000022,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal žalobou podanou prostřednictvím žalovaného přezkoumání rozhodnutí žalovaného Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 22.4.2014 č.j. KRPA-157915-15/ČJ-2014-000022, kterým byl podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále také zákon o pobytu cizinců), rozhodnuto o žalobcově zajištění za účelem předání podle použitelného právního předpisu Evropských společenství Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, který se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Doba zajištění byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Žalobce žalobu podal prostřednictvím žalovaného jednak podáním, které bylo učiněno žalobcovým zástupcem, t.j. Asociací pro právní otázky imigrace, dne 15.5.2014. Tato žaloba byla předložena Městskému soudu v Praze dopisem žalovaného ze dne 15.5.2014 a doručena 16.5.2014. Žaloba byla zapsána pod sp. zn. 4 A 22/2014.

Žalobce pak podal sám prostřednictvím žalovaného žalobu podáním učiněným dne 19.5.2014 u žalovaného. Žaloba byla podána prostřednictvím pošty dne 14.5.2014. Tato žaloba byla Městskému soudu v Praze pak předložena žalovaným spolu s vyjádřením dne 20.5.2014 a věc byla vedena pod sp. zn. 4 A 23/2014.

Městský soud v Praze při jednání konaném dne 29.5.2014 rozhodl o spojení těchto dvou žalob, neboť směřují proti stejnému rozhodnutí. Bylo postupováno proto ve smyslu § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.). Věc je nadále vedena pod sp. zn. 4 A 22/2014, pod kterou byla vedena žaloba, která napadla u Městského soudu v Praze jako první.

V podané žalobě žalobce namítal porušení § 129 zákona o pobytu cizinců jednak ve spojení s ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dále ve spojení s článkem 16 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 343/2003 ze dne 18.2.2003 (dále jen „Nařízení Dublin II.“) a ve spojení s ust. § 2 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobce uvedl, že v napadeném rozhodnutí byl přímo použitelný právní předpis Evropských společenství označen jako Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 (dále jen „Nařízení Dublin III.“). Dle žalobce je toto označení chybné, neboť Nařízení Dublin III. bylo v minulém roce přijato za účelem nahrazení dosavadního Nařízení Dublin II. Platnost a účinnost Nařízení Dublin III. je pak v jeho článku 49 stanovena následovně: *„Toto nařízení vstupuje v platnost 20. dnem po vyhlášení v Úředním věstníku EU. Použije se na žádosti o mezinárodní ochranu podané v období od 1. dne šestého měsíce po vstupu tohoto nařízení v platnost a od tohoto dne se bude používat pro všechny žádosti o převzetí nebo přijetí žadatelů zpět bez ohledu na datum učinění žádosti. Členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, která byla učiněna před tímto dnem, se určí v souladu s kritérii, která jsou stanovena v Nařízení (ES) č. 343/2003.“* Žalobce s odkazem na toto ustanovení uvedl, že se v jeho případě na něj Nařízení Dublin III. nevztahuje, neboť v jeho případě není zcela zřejmé, kdy byla žádost o mezinárodní ochranu přesně podána. Žalobce do protokolu uvedl, že poslední žádost o mezinárodní ochranu podal na Islandu, přičemž tento stát opustil již v roce 2013. Z toho žalobce dovozuje, že žádost o mezinárodní ochranu podal ještě před 1.1.2014 a předpisem, který na jeho případ dopadá, je proto Dublin II., nikoli Dublin III. Žalobce v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) a rozsudek NSS 9 As 5/2010-74 ze dne 22.7.2010 publikovaný pod č. 2129 Sbírky NSS. Odkázal na to, že nesprávné označení mezinárodní smlouvy ve výrokové části rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání podle této smlouvy je vadou způsobující nezákonnost předmětného rozhodnutí.

Dle žalobce správní orgán nesprávně identifikoval předpis, který na případ žalobce dopadá. Tato vada způsobuje nezákonnost celého rozhodnutí.

Žalobce dále uvedl, že žalovaný nesprávně posoudil reálný předpoklad žalobcova vyhoštění, když jej odůvodnil odkazem k povinnosti členského státu přijmout zpět státního příslušníka třetí země, jehož žádost zamítl a který učinil žádost v jiném členském státě, nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Žalobce poukázal na to, že z údajů, které žalobce do protokolu o vyjádření účastníka uvedl, vyplývá, že opustil v září 2013 území členských států, když vycestoval do Běloruska a znovu přicestoval z Běloruska na území členských států v dubnu 2014. Opustil evidentně území členských států na dobu nejméně tří měsíců a dle ust. článku 16 odst. 3 Nařízení Dublin II., resp. článku 19

odst. 2 Nařízení Dublin III. uvedená povinnost převzít zpět zaniká za předpokladu, že žalobce není držitelem platného povolení k pobytu vydaného příslušným členským státem, což žalobce objektivně není. Žalovaný tedy pochybil, když se nezabýval možnými překážkami předání žalobce, ačkoli tyto překážky byly v době rozhodování známy. Žalobce namítal dále nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pokud se jedná o určení členského státu, do kterého má být žalobce předán, neboť v rozhodnutí se nejprve uvádí, že byla provedena lustrace na stanici LS 3000 s výsledkem „shoda nenalezena“ (pokud je žalobci známo, z toho vyplývá, že nebyla nalezena shoda v databázi AFIS ani EURODAC) a na jiném místě pak žalovaný uvádí, že s ohledem na výsledky z databáze EURODAC existuje reálný předpoklad předání. Není tedy jasné, zda byla nalezena shoda v databázi EURODAC nebo nikoli, ve vztahu k jakému státu byla tato shoda eventuálně nalezena a do kterého státu má být žalobce ve výsledku předán.

Žalobce dále s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08 ze dne 12.5.2009 uvedl, že cílem institutu zajištění cizince je ochrana společnosti před škodlivými jevy, tedy před narušením veřejného pořádku, ohrožením bezpečnosti státu či ztěžováním výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle § 129 zákona o pobytu cizinců je v souladu se zásadou proporcionality třeba zkoumat, zda je zajištění nezbytné, popř. zda nepostačuje uložení mírnějších opatření, pomocí nichž by bylo možné dosáhnout sledovaného cíle. Dle žalobce napadené rozhodnutí neobsahuje úvahu, zda je možno dosáhnout mírnějšími prostředky realizace předání. Žalobce uvedl, že do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení uváděl, že má finanční prostředky, které si našetřil. Žalovaný se nezabýval tím, zda by tyto finanční prostředky bylo možno složit jako postačující finanční záruku, naopak v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce žádnými finančními prostředky nedisponuje. Toto tvrzení není pravdivé. Žalobce vytkl žalovanému nesprávnost postupu, rozpor s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, který stanovuje požadavek individualizace správního řízení a rozhodnutí.

Z důvodů shora uvedených žalobce pak navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

K podané žalobě se vyjádřil žalovaný a s odkazem na obsah správního spisu setrval na závěru napadeného rozhodnutí. Odkázal na jeho odůvodnění a popřel, že by při rozhodování nepostupoval v souladu se zákonem a na základě skutečného zjištění stavu věci.

K námitce týkající se uvedení předpisu, který se na tento případ vztahuje, uvedl, že nesouhlasí s žalobcovou námitkou. Z článku 49 Nařízení Dublin III., kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států totiž vyplývá, že ode dne platnosti tohoto nařízení, jenž je nutno spojit s datem 1.1.2014, se pro všechny žádosti o převzetí nebo přijetí žadatelů zpět použije Dublin III. bez ohledu na datum učiněné žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud tedy řízení o zpětvzetí žadatele nastane po 1.1.2014, je správní orgán nucen se podříditi postupu, který je stanoven v novém nařízení a nikoli se řídit postupem pramenícím z Nařízení Dublin II. Tímto nařízením se určují pouze kritéria pro stanovení členského státu příslušného k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která byla učiněna před datem 1.1.2014. Žalovaný uvedl, že je nutné si však uvědomit, že k této otázce není příslušná policie, ale Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, které je příslušné k vedení řízení o určení příslušného členského státu na základě citovaného nařízení Dublin III., přičemž k posouzení této otázky dochází až poté, co je cizinec zajištěn.

K druhé námitce týkající se žalobcova tvrzení, že opustil území schengenského prostoru, žalovaný konstatoval, že dospěl k závěru, že tomu tak není. Tento závěr byl podpořen údaji zaznamenanými do cestovního dokladu žalobce, ze kterých lze vyčíst, že žalobce naposledy vstoupil na území schengenského prostoru, když překročil vnější hranici na přechodu dne 27.2.2012 s tím, že další záznam v podobě otisku přechodového razítka nebyl zaznamenán. Žalovaný toto hodnotil i s ohledem na posouzení důvěryhodnosti žalobce, který v průběhu sepisování protokolu o výsledku účastníka řízení pod tíhou položených otázek podstatně změnil svou výpověď, když své první vyjádření, podle něhož přicestoval na území ČR dne 21.4.2014 ve 22.00 hodin v úkrytu, posléze změnil, neboť uvedl, že přicestoval na území dříve, kolem 14.4.2014.

K námitce týkající se toho, že nebyla nalezena shoda na stanici LS 3000, přičemž posléze na jiném místě bylo tvrzeno, že shoda v systému EURODAC nalezena byla, žalovaný uvedl, že do systému EURODAC byla prostřednictvím pracovní stanice LSS 3000 zaslána daktyloskopická karta se všemi otisky prstů včetně dlaní, přičemž výsledek porovnání byl zaslán na stanici později a došlo k tomu až dne 22.4.2014 ve 13.31 hodin.

Žalovaný se dále vyjádřil k námitce nevyužití mírnějších opatření, kdy konstatoval, že cizinec byl hlídkou policie zajištěn v centru Prahy v nočních hodinách a nelze tedy hovořit o dobrovolném dostavení se k policii. Z žalobcovy minulosti lze usoudit, že bude činit kroky pro to, aby nemusel být navrácen do státu, o kterém bude v rámci dublinského řízení rozhodnuto. Je nezpochybnitelné, že cizinec nevyčkal rozhodnutí orgánů státní moci Islandu, jenž měl zodpovědět otázku, zda žalobce bude navrácen na základě dublinského nařízení na území Polska, a území Islandu opustil. Za této situace aplikace mírnějších prostředků ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců nebyla možná, neboť existovalo nebezpečí, že cizinec se bude skrývat. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl při jednání, neboť žalobce o to požádal.

Při jednání žalobce soudu předložil kopii potvrzení vystaveného 15.11.2013 ve 13.30 lékařem. Toto potvrzení bylo přítomnou tlumočnicí z ruského jazyka do protokolu přeloženo a bylo z něho zjištěno, že žalobce byl od 10.10. do 15.11.2013 v léčbě ve zdravotnickém zařízení v Minsku, kdy byl přijat se zraněním pravé ruky, kde měl hematoma, hematoma pravé nohy, středně těžké zranění hlavy. Při propuštění mu bylo doporučeno navštívit lékaře v místě bydliště. Dále předložil potvrzení s datem 25.5.2014, které bylo rovněž při ústním jednání přeloženo. V tomto potvrzení, které sepsala I. N. S., bylo uvedeno, že potvrzuje, že žalobce byl v době od října 2013 do dubna 2014 v Minsku v Běloruské republice. Toto bylo potvrzeno i dalšími osobami, které zde byly vyjmenovány a podepsány. Toto včetně potvrzení ze zdravotnického zařízení bylo žalobci jeho přáteli z Minsku zasláno faxem do X poté, co s nimi telefonoval. Žalobcem předložená potvrzení, která jsou nekvalitními faxy, byla založena do soudního spisu.

Městský soud v Praze vyhodnotil skutečnosti, které vyplývají z obsahu správního spisu i žalobcem předložená potvrzení a dospěl k závěru, že není dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Soud, pokud jde o první námitku žalobce týkající se uvedení nepoužitelného právního předpisu Evropských společenství ve výroku napadeného

rozhodnutí, dospěl k závěru, že pokud žalovaný postupoval podle použitelného právního předpisu Evropských společenství Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2012 ze dne 26.6.2013 (Dublin III.), uvedl správný předpis, neboť v době rozhodování o žalobcově zajištění, t.j. dne 22.4.2014, byl již tento předpis účinný. Byl jím nahrazen předpis označený jako Nařízení Dublin II. a v článku 49 stanovil, že od vstupu v platnost (t.j. od 1.1.2014) bude používán pro všechny žádosti o převzetí nebo přijetí žadatelů zpět bez ohledu na datum učinění žádosti. Toto ustanovení rovněž uvádí, že členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, která byla učiněna před tímto dnem, se určí v souladu s kritérii, která jsou stanovena v Nařízení Dublin II.

Soud s ohledem na toto ustanovení dospěl k závěru, že v případě žalobce bylo správně uvedeno toto nařízení, podle kterého bylo ve věci postupováno. Pokud pak žalobce uváděl, že mělo být postupováno podle kritérií stanovených v Nařízení Dublin II., není toto jeho tvrzení ničím podloženo. Je nepochybné, že mělo být postupováno již podle Nařízení Dublin III. a pokud bylo toto nařízení ve výroku napadeného rozhodnutí uvedeno, bylo uvedeno v souladu s tím, že v době rozhodování již toto nařízení nabylo účinnosti. Bylo tedy nutno postupovat podle tohoto nařízení a ve smyslu tohoto nařízení podle článku 49 pak použít i Nařízení Dublin II., ale samotný postup byl dán již Nařízením Dublin III. Žalobcova námitka není tedy důvodná.

Pokud jde o druhou námitku, v níž žalobce tvrdil, že prokazoval, že v mezidobí vycestoval zpět do své vlasti, soud hodnotil i žalobcem předložená potvrzení a vycházel z obsahu správního spisu. Je nesporné, že žalobce při podání vysvětlení do protokolu uváděl skutečnosti, které byly žalovaným na základě u žalobce nalezených jízdenek a jiných podkladů, vyvráceny. Žalobce sám pod tíhou důkazů připustil, že na území ČR přicestoval dříve než původně uváděl. O tom, že by žalobce z území EU vycestoval, nesvědčí ani razítka v jeho cestovním dokladu.

Soud rovněž považuje za nepřesvědčivé to, že žalobce tvrdil, že byl zadržen policií v Minsku a poté ze zdravotnického zařízení, kam byl poté, co byl policií zbit, převezen, utekl. Žalobce má stále svůj cestovní doklad a je nepravděpodobné, že by mu byl ponechán, pokud byl, jak sám tvrdí, zadržen a vyslýchán. Jím předložené doklady při ústním jednání jsou nekvalitní kopie a soud s ohledem na další rozpory v žalobcově výpovědi nepovažoval žalobcem předložená potvrzení za věrohodná.

Soud se proto přiklonil k názoru žalovaného, že žalobce neopustil schengenský prostor a do tohoto prostoru vstoupil na základě cestovního dokladu naposledy dne 27.2.2012.

Žalobce dále namítal, že nebyl ztotožněn v jednotlivých evidenčních systémech, avšak ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl ztotožněn v systému EURODAC. V této souvislosti pak není důvodná žalobcova námitka nerealizovatelnosti jeho předání a určení členského státu kam má být předán.

Soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se nevyužití zvláštních opatření s ohledem na skutečnost, že žalobce disponuje finančními prostředky, i když je pravdou, že žalobce do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení uváděl k dotazu, kdo financuje jeho pobyt na území ČR, že na začátek má našetřenu nějakou finanční hotovost. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí hodnotil možnost uložení mírnějších opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců a konstatoval, že z hlediska jednání účastníka správního řízení se jeví uložení těchto zvláštních opatření jako nedostačující. Soud má za to, že i bez ohledu na

to, zda žalobce disponuje nebo nedisponuje finančními prostředky, žalovaný dospěl v souladu se skutečnostmi, které z výpovědi žalobce vyplynuly, k závěru, že v případě žalobce není možné uložit zvláštní opatření, tedy mírnější formu donucovacích opatření, neboť žalobce má oslabenou důvěryhodnost právě s ohledem na skutečnosti, které vyplynuly z výsledku jeho výslechu. Žalobce se nepochybně pohyboval na území schengenského prostoru svévolně, neboť nemá oprávnění k pobytu nebo vízum, které by jej k tomu opravňovalo. Soud v tomto hodnocení shledal dostatečnou individualizaci žalobcova případu. Soud neshledal s ohledem na toto hodnocení důvodnou námitku týkající se nepřihlédnutí k tvrzeným finančním prostředkům.

Soud přisvědčil názoru žalovaného v tom, že v případě žalobce by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování nebylo účelné, neboť by nepřinesly záruku, že žalobce bude předán na území příslušného členského stát EU.

Žalobcovy námitky nebyly shledány důvodnými, jak soud shora uvedl, a důkazy, které žalobce v průběhu soudního přezkumu předložil, soud neshledal věrohodnými. Za těchto podmínek proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 29. května 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně